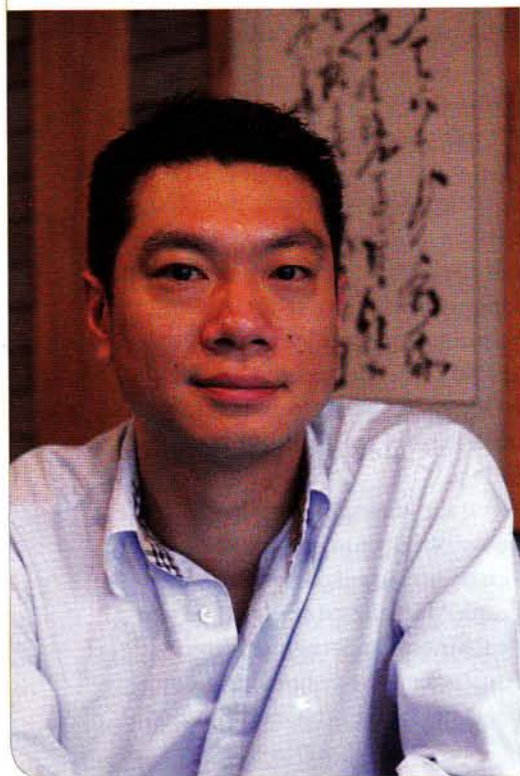

De Chinese tempel aan de Zeedijk werd geopend door koningin Beatrix.

sattva. Ze wordt geflankeerd door beelden van Wei Tuo en Qie-Lan, de legendarische beschermers van de boeddhistische leer en de tempel. Tabletten tegen de zijwand vermelden de namen van Chinezen die een respectabele som voor de bouw van de tempel hebben geschonken. Het boeddhistische heiligdom behoort tot een wereldwijd netwerk van tempels dat banden onderhoudt met een boeddhistische gemeenschap in Taiwan. Dat maakt de trots van Amsterdams Chinatown tot een steen des aanstoots voor vertegenwoordigers van communistisch China, weet Kin Ping Dun. „Bij festiviteiten komt nooit de Chinese ambassadeur, maar altijd de tweede of derde man.”

Speeltuin

Pal tegenover de tempel ligt Nam Kee (vriend Nam). Het onopvallende Chinese eethuis kreeg nationale bekendheid door de roman 'De Oesters van Nam Kee' van auteur Kees van Beijnum, dat in 2002 werd verfilmd. Aanvankelijk telde het door Nam Chan gestichte restaurantje slechts zestien zitplaatsen. De Chinees uit Hongkong trok in 1973 in z'n eentje door West-Europa, omdat hij daar zijn geluk wilde beproeven. Nadat hij had vastgesteld dat de hoofdstad van Nederland voor hem dé plek was, liet hij zijn vrouw en drie dochters overkomen. In 1981 begon hij voor zichzelf.

Polo Chan (33) en zijn jongere broer Cliff kwamen ter wereld aan de Zee-

Polo Chan: „Mijn vader is altijd mijn grote voorbeeld geweest”

dijk. Toen nog een van de beruchtste straten van Nederland, ontmoetingsplaats voor junks, dealers en pooiers. „Mijn vader had geen kapitaal. Op die plek kon hij voor weinig geld iets huren. Omdat mijn ouders gebrekkig Nederlands spraken en al helemaal niet konden lezen, fungeerden wij als tolk.”

Nam en zijn vrouw werkten dag en nacht, aanvankelijk voor een schamele boterham. De kinderen groeiden op in het restaurant. „Waar nu de tempel staat, had je vroeger een speeltuin. Daar heb ik samen met m'n broer heel veel gespeeld. M'n moeder riep soms: 'Denk erom, jongens, blijf van de naalden af.' Er werd volop gebruikt. Ik heb dat nooit als bedreigend ervaren. We woonden daar, het was ons thuis. Ik heb een heel fijne jeugd gehad.”

Concurrentie

In snel tempo wisten Nam Chan en zijn echtgenote zich aan de armoede te ontworstelen. Ze droegen aan hun nageslacht een bloeiend bedrijf over. Daarin speelde ook een stuk geluk mee, beseft Polo Chan. Door een gerichte actie van de Amsterdamse overheid en een groep ondernemers onderging de Zeedijk een ware metamorfose. Van een drugsparadijs tot een charmante winkelstraat.

De vijf kinderen van Nam Chan runnen inmiddels vier bedrijven. Na de opbouw van Nam Kee aan de Zeedijk opende de grondlegger een gelijknamig restaurant aan de Geldersekade. Polo begon aan de Zeedijk een trendy Aziatisch eethuisje voor de snelle hap: Eat Mode. Onlangs startte hij een derde vestiging van Nam Kee, in De Pijp, net buiten het centrum. De concurrentie onder de Chinese restauranthouders is hard. Beginners proberen zich een plek te verwerven door te stunten met de prijzen. Nam Kee heeft daar weinig last van. „Wij

hebben onze keuken nooit aangepast aan de Nederlandse smaak. We verkopen alleen gerechten die we zelf ook eten. Daardoor zijn we onderscheidend.”

Voorbeeld

De Chinese horeca-ondernemer is drukker dan ooit tevoren, maar dat interesseert hem niet. Net als zijn ouders leeft hij voor de zaak.

„Ik kan me niet herinneren dat er een tijd was waarin ik niet wist dat

Het Chinese eethuis Nam Kee werd nationaal bekend door de roman 'De Oesters van Nam Kee'.

ik mijn ouders zou opvolgen. Mijn vader is altijd mijn grote voorbeeld geweest.”

Nam, die acht jaar terug de verantwoordelijkheid voor het familiebedrijf overdroeg aan zijn oudste zoon, is weer helemaal terug. De nieuwe zaak van Polo is ook zijn trots. „Hij denkt over van alles en nog wat mee, en werkt soms in de keuken. Dat vindt hij geweldig. Ik heb hem in lange tijd niet zo blij gezien, zo vitaal. Alsof hij er nooit uit is geweest. Mijn moeder is druk met alle kleinkinde-

De ouderensociëteit van Fa Yin is hét ontmoetingspunt voor oudere Chinezen uit Amsterdam en omstreken.

ren. We maken allemaal veel uren, bij haar is het met onze tien kinderen een soort crèche.”

In zijn zoontje van vijf ziet Polo Chan zijn eigen jeugd terug. „Hij gaat heel graag met me mee. Om te werken, zoals hij dat noemt. Dan loopt hij de hele dag achter me aan. Ik heb hem dat nooit gevraagd of gezegd dat ik het plezierig vind, het zit gewoon in zijn bloed. Zoals het ook ik in het mijne zat.”

Ouderensociëteit

Het aantal Chinezen dat nog in Chinatown woont, is minimaal. Het overgrote deel trok naar andere delen van de stad en omringende plaatsen als Diemen en Purmerend.

Omdat de woningen daar veel goedkoper zijn en er meer speelruimte is voor de kinderen.

Chinatown blijft het ontmoetingspunt. Chinezen uit het hele land komen er shoppen, om aansluitend in een Chinees restaurantje wat te eten. Voor de bejaarden is er Fa Yin. De Chinese vereniging, met een eigen pand aan de Recht Boomssloot, combineert een Chinese school en een ouderensociëteit. Op de school leert de jeugd op zaterdag de Chinese taal. Doordeweeks zijn er voor de ouderdom allerhande activiteiten. Elke woensdag is er de ouderenmiddag. Om nieuwtjes uit te wisselen, met elkaar Mahjong te spelen en te zingen. Chinees karaoke. In het gelid

